

den største Hærsfører i vor Tid, som netop udtrykelig har skjelnat mellem en tidligere Tids Disciplin og den Disciplin, som det gjælder om i vore Dage, og som han kaldte Fribisciplinen. Naar jeg skulde omtale, hvad der efter min Mening er Grundpillerne for Disciplinen, er det 4 Ting. For det Første er det Fædrelandskjærlighed, og den maa man jo helst medbringe, naar man kommer i Tjenesten. For det Andet er det Værsfølelsen, og med Hensyn til den tror jeg, der kunde gjøres Meget, i Særdeleshed hvis det kunde lykkes at faae vor militære Udsættelse omdannet. For det Tredie og Fjerde er det Tillid til, og Hengivenhed for de Foresatte. Tilliden stables derved, at den Foresatte er en dygtig, erfaren og vel uddannet Mand; Hengivenheden er Noget, som Enhver, der er sat paa en overordnet Plads, maa kunne erhverve sig. Det maa saaledes staa klart for enhver Befalingsmand, at han ikke har Forrettigeder paa den Maade, at han kan have det godt, naar de Andre ikke have det godt, men at han maa bede Gud og Gud med sin Undergivne. I Forbindelse dermed skal jeg som min personlige Mening fremsætte en Tanke, hvorved jeg maatte afvige noget fra det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds; den angaar Uddannelsen af Befalingsmænd. Jeg er aldeles enig i, at vi skulle gaa i Retning af Folkevæbning; men i Overgangstiden maa man efter min Mening have faste, stærke og udmærket uddannede Mænd. Man kan senere gaa stærkere frem, naar man kun sørger for, at Befalingsmændene ere fortrinlig uddannede. Dog vil jeg naturligvis paa ingen Maade ønske, at vi skulde vende tilbage til det gamle Landkadetakademi, som jeg kan tale om af egen Erfaring. Snarere maa man komme videre frem paa Veien til en almindelig Folkevæbning, og da vil man efter min Mening faae en større og større Anvendelse af værnepligtige Befalingsmænd, medens samtidig efterhaanden det faste Befalingspersonale mere og mere indskrænkes til en udmærket Generalstab. — Jeg skal nu omtale nogle Forslag, som i sidste Samling fremkom fra to ærede Medlemmer her i Thinget. Det ene blev fremsat af det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Berntsen), der foreslog ved Hærløven at lægge, hvad jeg vil kalde en Løstestang paa de frivillige Vaabenvælsere. Det er en Tanke, som jeg tror, man tidlig eller sent maa komme til, hvis man sætter Pris paa, at de frivillige Vaabenvælsere skulle trives, ikke alene i en enkelt Egn af Landet, men alle Steder. Jeg tror, det var muligt ved en Bestemmelse i Hærløven at støtte de frivillige Vaabenvælsere, idet mindste Vælskerne i Skydning. Det nævnte ærede Medlem stillede et Forslag, som jeg tror gik i den rigtige Retning, thi den Retning, hvori man skulde gaa, skulde være den, at man omsider kom dertil, at Staten indskrænkede sig til dels at prøve, om de Vaabenvælsere vare tilstrækkeligt vaabenvæde

i Forhold til den Uddannelse, der ad frivillig Veie kunde naas, og dels at sammenarbejde ved Eftervælskerne de saaledes prøvede Vaabendygtige. Det Øvrige maa man efter min Mening faa vidt muligt overlade Frivilligheden. Der er derimod blevet indvendt, at man derved let kunde skabe en Ullighed, idet det jo koster baade Tid og Penge at deltage i disse frivillige Vaabenvælsere, men det er Noget, man kunde komme ud over paa en lignende Maade, som man anvender ved at understøtte dem, der have ondt ved selv at bekoste Undervisningen i Skolen. Der er i saa Henseende et Forslag, som paa et tidligere Trin er fremsat af et Medlem af den i 1866 nedsatte Forsvarskommission, det nuværende Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (B. Christensen). Jeg finder i hans Separatprotokoll §§ 9 og 10 Noget, som forekommer mig at tilfugte noget Saa-dant, naar det nemlig der er foreslaaet, at det med Hensyn til det Mandstab, der erklæres for ussiftet til Krigstjeneste, vil være nærmere at bestemme, hvorvidt det paa anden Maade vil have at bidrage til Landets Forsvar, og jeg vil i Forbindelse hermed nævne en Sætning, som jeg fremsatte i forrige Samling under en anden Sags Behandling. Efter min Mening bør nemlig ingen Ublænding være værnepligtig, men man bør da paa lignende Maade paalægge de Ublændinge, som ere i Tjenestealderen, og som have fast Ophold her i Landet, en saadan Værnepligt. I Forbindelse hermed vil jeg berøre § 66 i det her foreliggende Hærløvsforslag, der indeholder en Grundsetning, som man i og for sig maa sætte megen Pris paa, nemlig den, at „Ingen kan udnævnes til Underofficer eller Officer i Hæren, uden først at være bleven vaabenværet ved den som Menig“. Jeg ønsker her indskudt en Bestemmelse om, at den Vedkommende ogsaa skulde have Indfødsret. Ifølge den nuværende Indfødsret af 15de Januar 1776, set i Forbindelse med Reskript af 15de Februar s. A., kan ikke engang Noget udnævnes til Bestillingsmand i noget som helst Embede hverken af Kongen eller af nogen som helst Anden, uden at han har Indfødsret. Det er altsaa ikke alene, som Grundloven siger, Embedsmænd alene, som skulle have Indfødsret, men ifølge flere Lovregler er der Andre, som ogsaa skulle have det. Det er imidlertid en Lovbestemmelse, som man har set gennemgaa med Hensyn til de Militære. Med Hensyn til dem vil jeg holde stærkt paa, at Ingen skal kunne tjene i Krigsmagten, uden at han har Indfødsret, og at man vil indføre en Bestemmelse om, at de skulle have den. Dette med Hensyn til Officerer og Underofficerer, og jeg skal da her gjøre Overgangen til at omtale et andet Forslag, der ifjor blev fremsat af et æret Medlem af det dengang nedsatte Forsvarsudvalg, det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen). Det ærede Medlem foreslog at udslette den nuværende